TUNTURILATU 4/2019

Satu Ojala

Susivihkiäisiä vietettiin kivikautisessa kylässä Summassaaressa, vihkijöinä vaeltajille tutut tunturit Saana ja Malla.

Susiksi uudella kaavalla

6-7

Maritan tilalle Anja 3

Kumpe vaelluksilla 4

Nili-aitallekin uusi katto 9

Owla rajan takana 10

Njallakin rekiste-röityy 12

Syyskokouksen jälkimaininkeja

Olipa loistavat susiaiset Saarijärvellä Summassaaren Kivikauden kylässä. Kodan tunnelmassa ja upeassa kerronnassa tuntui että aika menetti merkityksensä.

Maisemat missä syyspäivät pidettiin oli harjua, jonka molemmin puolin välkehti ja aaltoili järvi. Iso kiitos tunturikerho Ovtsille ja heidän talkoolaisilleen sekä yhteistyökumppaneilleen. Oli nähty vaivaa ja tunnelma oli ainutlaatuinen.

Varmaan susiksi vihittävät tunsivat samoin. Saatiin yksi johtajasusi, ikäsusia ja tunturisusia, joilla oli paljon hienoja vaelluksia takanaan.

Harjumaisemaan suunniteltu luontopolku laittoi aivonystyrät liikkeelle ja upeat järvimaisemat hellivät silmiä. Oppimista on vielä luonnosta. Sen huomasin omalla kohdallani etsiessäni vastauksia visaisiin kysymyksiin ja arvauksiin mikä työväline milloinkin oli kyseessä.

Kokouspäivä koitti lauantaina. Hiukan jännitti hyväksytäänkö TL:n uudet säännöt toisen kerran. Ja mitä kokousväki on mieltä uusista nettisivuista.

Säännöt hyväksyttiin, joten vain niitä käyttämään. Tunturiladun uusista nettisivuista **Satu Ojala** näytti esimerkkejä. Ensi vuosi näyttää toivottavasti, että ne ovat helpommat kuin tämänhetkiset. Tämän lehden ilmestyessä on kerhojen edustajat jo saaneet koulutusta. Jännityksellä odotan minkälainen on mielipide uusista sivuista.

Itse kokous sujui jämäkästi ja nopeasti. Puheenjohtajana toiminut Ovtsin **Tapio Uutela** osasi hommansa.

Minulle annettiin jatkopesti puheenjohtajana. Siitä suurkiitos kokousväelle. Tästä se alkaa. Nyt on harjoiteltu kaksi vuotta.

Onneksi minulla on edelleen mahtava johtokunta apunani. **Tuula Kirjonen** Njealljesta jättäytyi pois, tilalle saimme **Marita Jääskeläisen** Tsietsasta. Kiitos Tuulalle ja tervetuloa Marita.

Susien kokouksessa esiteltiin uutta Susimerkkiä. Susivaliokunta sai valtuudet viedä sitä eteenpäin tehtäväksi.

Susivaliokuntaankin saatiin uusi puheenjohtaja **Marita Maulan** jäädessä pois. Uusi puheenjohtaja on **Anja Kylävalli** Logista.

Jo tässä muistutan, että kevätkokous on ensi vuonna todella aikaisin, että toimintakertomukseen olisi hyvissä ajoin lähettää eri toimikunnilta materiaalia sihteerille.

Kiitos tästä vuodesta johtokunnalle hyvästä yhteistyöstä ja toimikuntien työstä sekä kämppien hoidosta kämppäisännälle ja talkoolaisille. Ja tietysti eri kerhojen jäsenille, joiden kanssa on ollut mukava olla yhteyksissä.

Ensi vuonna kevätkokous ja –päivät ovat Pieksämäellä 13.-15.3.2020, jonka järjestää tunturikerho Njeallje.
Sitä ennen on joulu ja sen jälkeen kaamosvaellukset kutsuvat monia kerhoja ja Tunturiladun kämpissä on toivottavasti majoittujia.

Hyvää joulunajan odotusta ja rauhoittumista kiireen keskeltä.

Tuula Forström
tuulantei11@gmail.com
Tunturiladun puheenjohtaja

TUNTURILATU

Tunturilatulaisten jäsenlehti, joka ilmestyy neljä kertaa vuodessa. Lehti postitetaan jäsenille Latu & Polku -lehden kanssa.

Julkaisija: Tunturilatu ry
Päätoimittaja:
Tuula Forström
Marjapolku 2 b10 45360 VALKEALA
puh. 040 718 1642
tuulantei11@gmail.com
Toimitussihteeri:
Satu Ojala,
Huittisten Sanomalehti Oy,
Karpintie 16–18, 32700 HUITTINEN
pt. 045 327 5650, pk 050 5234 844
satu.ojala@lauttakyla.fi
Tiedotustoimikunta 2019:
Satu Ojala (pj), Iitu Gerlin,
Tuula Forström, Mikko Suominen.
sähköposti: tiedotustoimikunta@tunturilatu.fi
Ilmoitushinnat:
0,60 euroa pmm, ¼ sivu 290 euroa,
½ sivua 540 euroa, koko sivu 900 euroa
Sivunvalmistus ja taitto:
Huittisten Sanomalehti Oy
Painopaikka:
Alma Manu, Tampere
Ilmestymisaikataulu 2020:

Numero	Aineistopäivä	Lehti jäsenillä
1	**28.1.**	**2.3.**
2	**28.4.**	**1.6.**
3	**4.8.**	**7.9.**
4	**27.10.**	**1.12.**

Osoitteen- ja nimenmuutokset:
Suomen Ladun jäsenpalvelun kautta,
puh. 09 8567 7450 tai
jasenpalvelu@suomenlatu.fi
tai postitse:
Suomen Latu ry,
Jäsenpalvelu,
Radiokatu 20, 00240 HELSINKI

SUOMEN LATU

Vuoden 2020 ensimmäinen lehti
ilmestyy 2. maaliskuuta.
Lehti jaetaan Latu & Polku -lehden mukana.
Aineistot tähän lehteen on toimitettava 28.1.2020 mennessä osoitteella satu.ojala@lauttakyla.fi.

Tunturiladun ikihonkia

Pirkko Päivärinta, ikäsusi 33 vuodelta 1975, täytti kesällä 90 vuotta.

Pirkon aktiivinen tunturilatutoiminta alkoi 1950-luvun lopulla. Talkootoiminnan lisäksi vuosittaiset lapinretket kuuluivat hänen elämäänsä. Hän oli muun muassa mukana Tunturiladun legendaarisella ensimmäisellä Karoliinien hiihtovaelluksella vuonna 1962.

Kulkeminen Lappiin ei käynyt niihin aikoihin yhtä juohevasti kuin nykyisin eivätkä varusteet silloin olleet kovin kummoisia.

Sitkeitä vaeltajia nuo alkuvuosikymmenien retkeilijät!

Ensimmäiseltä Lemmenjoen vaellukselta hänelle jäi lempinimi Kultakuriiri-Pirkko, kun eräs kullankaivaja antoi laavulla Pirkolle, tuntemattomalle retkeläiselle, kangaspussillisen kultahippuja kuljetettavaksi Miessijoen kuvernöörille **Heikki Pihlajamäelle**.

Pirkko oli lukuisissa Tunturiladun talkoissa mukana yhdessä siskonsa **Kirsti Päivärinnan** kanssa.

Kirsti vihittiin ikäsudeksi samana vuonna kuin Pirkko.

Pirkko oli muun muassa rakentamassa Ykin siltaa Ivalonjoen yli Kultalan alapuolelle. Tunturiladun johtokunnassa hän oli 1960-luvulla ja toimi myös aktiivisesti naistoimikunnassa.

1957 perustettu naistoimikunta keräsi ja lähetti Lapin hädänalaisille perheille vaatteita ja ruokatarvikkeita sisältäviä avustuspaketteja, parhaimmillaan yli 500 kiloa.

Toiminta jatkui yli kymmenen vuotta loppuen, kun olosuhteet Lapissa paranivat.

Lapin retkeilyn lisäksi tennis on ollut Pirkon rakas harrastus, samoin taide – niin taiteilijana kuin muiden taiteesta nauttien.

Pirkko halusi juhlissaan välittää lämpimät kiitokset Tunturiladulle, joka on tarjonnut hänelle niin henkisesti että fyysisesti antoisan ja rakkaan harrastuksen.

Terveiset välittää **Marita Maula**

Vahdinvaihto Susivaliokunnassa

Satu Ojala

Marita Maulan (vas.) viitoittamia askelmerkkejä Susivaliokunnassa seuraa Anja Kylävalli.

Vuoden alussa ilmoitin, että oli korkea aika vaihtaa Susivaliokunnan puheenjohtaja. Tunturilatu-lehdessä oli pariin otteeseen kysely halukkaista tehtävään ja pyydettiin ehdotuksia sekä vetäjäksi että jäseneksi. Yhtään yhteydenottoa ei tullut.

Erinomainen ratkaisu löytyi sittenkin susivaliokunnan sisältä. **Anja Kylävalli** tarjoutui tehtävään ja hänet valittiin susien kokouksessa Summassaaressa vuodelle 2020 susivaliokunnan puheenjohtajaksi. Anjasta tulee erinomainen ja osaava tunturisusi- ja tunturilatuhenkinen vetäjä toimikunnalle.

Anjan tilalle susivaliokunnan jäseneksi valittiin juuri johtajasudeksi vihitty **Jouko Koivu**. Joukosta tarkemmin johtajasusiesittelyssä. Pätevä lisä susivaliokunnan kokoonpanoon!

Muut susivaliokunnan jäsenet jatkavat ensi vuonna, tiedot toisaalla lehdessä.

Viimeiset vuodet susiasioiden parissa ovat olleet hyvin mielenkiintoiset. Kaikkia susiasioihin liittyviä asioita on kyseenalaistettu, jopa koko järjestelmä on ehdotettu lopetettavaksi. Menneen talven lumia, on kuulunut.

Enemmistö jäsenistöstä on onneksi ollut toista mieltä. On todettu, että meidän susijärjestelmämme on ainutlaatuinen Suomen Ladun jäsenjärjestöjen keskuudessa. Olemme varmasti tehneet liian vähän työtä tämän asian esilletuomisessa julkisemminkin. Kyllä, järjestelmässä olisi nykyaikaistettavaa, mutta hienoa järjestelmää ja vanhaa historiaa ei pidä hävittää kokonaan.

Muutoksia on saatu aikaiseksi hiljakseen. Jäsenistöltä on tullut hyviä ehdotuksia siitä mihin suuntaan olisi lähdettävä ja saatu myös neuvoja miten järjestelmää pitäisi tuoda vahvemmin esille valtakunnallisesti.

Kirjaan muutaman asian, jota olemme edistäneet viime vuosina.

Susivihkimistilaisuus on uudistettu siten, että lappalaisiin viittaavat asiat on jätetty pois. Kyselimme jäsenistöltä ideoita tilaisuuden kehittämiseksi.

Kolbmalainen **Matti Rekola** toimitti todella ansiokkaan ehdotuksen tilaisuuden käsikirjoitukseksi. Siitä lainaan nykyisten susivihkimistilaisuuden idean: ”*Olen ottanut punaiseksi langaksi tunturivaellukset, sillä niistähän Tunturisusi-instituutio on saanut alkunsa. Repliikeissä korostetaan tunturiretkeilyn upeaa aatetta sekä sen hohdokkuutta ja jotta tilaisuuteen saadaan arvokasta juhlallisuutta, kerrotaan tunturisusien (ja tunturilatulaisten) saavutuksista. Lavasteet ja muu rekvisiitta noudattaa tunturiretkeily-teemaa, eikä siinä ole syytä kokonaan mennä ”muinaisiin” vaatteisiin ja varusteisiin.*”

Kerhoilla on vapaus toteuttaa juhla tätä ajatusta noudattaen oman näkemyksensä mukaan, mutta myös vanhoja elementtejä säilyttäen. On myös kirjattu, että susivihkimistilaisuuteen ei ole pakko osallistua, Susivaliokunnan hyväksyntä hakemukselle riittää. On myös saatu johtokunnan vahvistus sille, että Tunturilatu lahjoittaa merkin hyväksytylle sudelle.

Susivaliokunta on kehittänyt kaksi uudistusta koskien susi- ja Tunturiladun jäsenmerkkiä. Johtokunta hyväksyi ehdotuksemme siitä, että kerhot antaisivat Tunturiladun hihamerkin tapahtumissaan (retkillä, leireillä, vaelluksilla) ensi kertaa mukana oleville.

Tämä tieto ei ole valitettavasti vielä tavoittanut kaikkia kerhoja. Susivaliokunta esitti tänä vuonna, että merkkiin tulisi lisätä Tunturilatu-nimi, kun siitä otetaan uusintapainos.

Toinen merkkiuudistuksista on ollut vahvasti esillä tänä vuonna. Susiaisissa hyväksyttiin uusi susimerkki, niin kutsuttu käyttömerkki. Se on tuoreen näköinen susimerkki, joka voidaan silittää kiinni mihin varusteeseen tahansa. Tämä on yksi tapa parantaa järjestelmän näkyvyyttä ulkopuolisille!

Vanhojen susimerkkien kiinnityspaikkahan on tarkoin määritelty. Uuden merkin hankkimisesta lisää ensi vuoden lehdessä, tällä hetkellä vielä selvitellään sen käytännön toteutusta.

Viime vuosina on toteutettu enemmän sääntöjen viimeistä pykälää: ”*Tulkintatapauksissa ratkaisun tekee susivaliokunta. Arvioidessaan suorituksia kintaa voidaan käyttää myös outasusikokelaiden kesä-/talvivaellusten keskinäisessä kompensoinnissa*”.

Tarkoituksena ei ole kokonaan ohittaa jokin vaadittu suoritus, vaan noudattaa pehmeää harkintaa. Olemme tänä vuonna kirjanneet ne ajatuksen minkä perusteella joustoja on suoritettu viimeisen kolmen vuoden aikana.

Paljon on jäänyt tekemättä puheenjohtaja-aikanani. Suurta sääntömuutosta on pyöritelty, jopa tehty kysely Tunturilatu-lehdessä. Muutama erinomainen kehitysehdotus saatiin.

Yksi paljon mielessäni pyörinyt ajatus on perheretkeilyn liittäminen susisuorituksiin. On ollut ilahduttavaa nähdä, kuinka entistä enemmän Lapissa kun muillakin retkeilyalueilla on perheitä, pienimmät kantorepuissa tai ahkioissa, isommat kulkevat omin voimin.

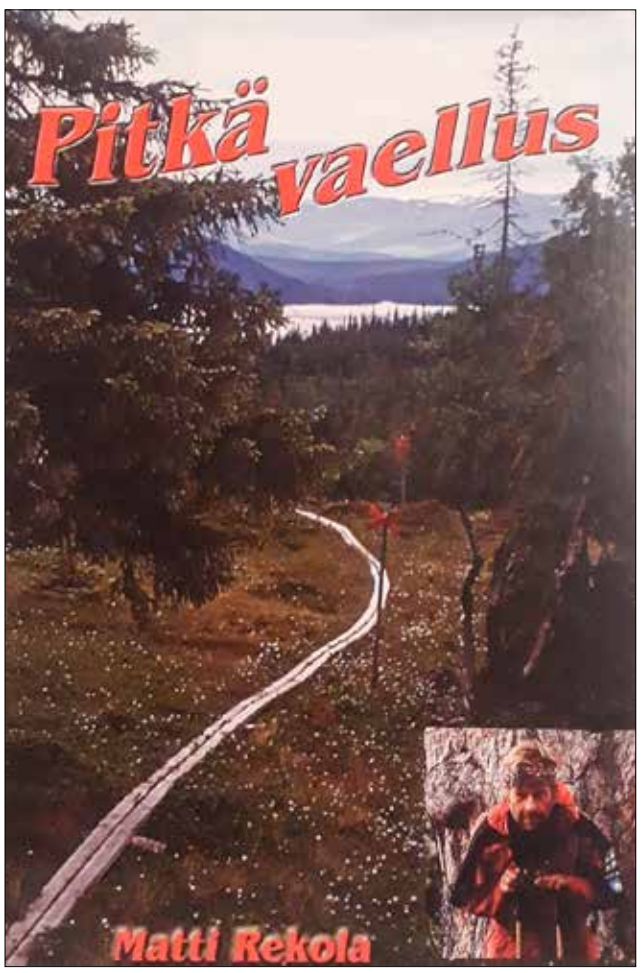
Olen kokenut työn susivaliokunnassa erinomaisen mielenkiintoiseksi. Tehtävän mielekkyys lisääntyi huomattavasti, kun vuoden 1996 jälkeen pääsimme paperin pyörittämisen lisäksi juttusille kaikkien susikokelaiden kanssa. Tapaamisissa on tavattu todella monipuolisia vaeltajia, kuultu mielenkiintoisia retkikertomuksia ja vaelluksilla sattuneista kommelluksista; tietysti olemme itsekin päässeet kertomaan omista kokemuksistamme.

Mukavan leppoisia tilaisuuksia, jossa on tutustuttu puolin ja toisin. Niitä jään kaipaamaan!

Marita Maula

KANNESTA KANTEEN

Joutenkulkijan elämänkerta – huippuna 1750 kilometrin vaellus

Matti Rekolan kirja vie lukijat elävästi mukaan vaelluksille.

Tunturiladun piirissä erityisesti vanhemmille jäsenille kolbmalainen ikäsusi **Matti Rekola** edustaa maamme huippuvaeltajia.

Nyt Rekola on kirjannut kansien väliin muistoja ja kokemuksia talkoista, vaelluksista ja median kanssa työskentelystä. Kirja päättyy loistavaan retkikertomukseen 90 päivän vaelluksesta Kölivuoristosta Norjan Altaan.

Kun sain Rekolalta kirjan, luin sen melkein yhdellä istumisella. Niin se tempaisi mukaansa.

Hänen tekstistään huokuu asiantuntemus ja vaelluskokemus, mutta myös hirtehishuumori. Muutaman kerran kirjaa lukiessa tuli jopa nauru, kuten kohdassa karhujen ulosteiden tunnistus Pohjois-Amerikasta. Kun vaeltaja siellä kulkee varoitustiu´ut helisten, niin mustakarhu ei tule päälle. Mutta harmaakarhun ulosteen tuntee siitä, että siinä on tiukuja.

Rekolan ensimmäinen Lapinvaellus oli kesällä 1961, mutta se jäi suunniteltua lyhyemmäksi ”Lapin laajuuden yllättäessä”.

Varsinaiset tunturivaellukset alkoivat vuonna 1963 viikon vaelluksella Saariselällä. Innoittajana matkalle oli **Kullervo Kemppisen** ”Lumikuru” -kirja. Rinkka tehtiin itse, vaellusvaatetuksena oli kumiteräsaappaat, anorakki ja suorat teryleenihousut.

Sudenpesäkin tuli tutuksi ja seitsemän vuotta myöhemmin Rekola oli viikon ajan tuon kämpän kunnostustalkoissa.

Vuonna 1969 Matti Rekola liittyi tunturikerho Kolbmaan. Seuraavana vuonna hänet vihittiin Tunturisudeksi ja vuonna 1975 johtajasudeksi.

Ikäsuden rääthyyn Rekola vihittiin vuonna 1982 ja siihen mennessä hän oli tiettävästi nuorin (35-vuotias) Ikäsuden arvon saanut.

Erävaelluksen SM -kisoihin hän osallistui ensi kerran vuonna 1971 Raututunturella, raskaassa maastossa ja reitillä oli pituutta 150 kilometriä! Kolme kertaa on tullut SM-kultaa ja kaksi kertaa pronssia. Kisakaverit ovat vaihdelleet, viimeisen kerran hän osallistui kisaa vuonna 1983,jolloin partiokaverina oli tuleva vaimo **Omppu**.

Kirjaan on kirjoitettu tarkka kertomus Susi-Talaksen kämppätalkoista, vaelluksista Kuolan niemimaalla, Norjassa, Islannissa, Mont Blancin huiputus ja paljon muuta.

Rekola on vienyt monet vaelluksille Suomen Lappiin ja muun muassa Norjaan ja Islantiin.

Hän on pitänyt retkeilystä lukuisia esityksiä ja hänen asiantuntemuksensa on ollut kysyttyä monissa retkeilytyöryhmissä.

Kirja huipentuu yli sadan sivun vaelluskertomukseen – Stuorra duottarjohttin (Suuri tunturivaellus). 90 päivää ja 1750 kilometriä.

Lähtöpäivänä 1.6.1999 herätys oli aamuneljältä Tampereen Pirkkalassa ja jo samana iltana vaellus alkoi Ruotsin Tandådalenista.

Rekola kulki sateiden, tulvien, upeiden ilmojen, tunturien ja soiden halki Kilpisjärven kautta Altaan. Upeat kuvat ja teksti ottavat lukijansa.

Pitkällä vaelluksella hän tapasi harvoin muita. Ruotsia tai englantia hän ei osannut, mutta jollakin tavalla kommunikointi pelasi.

Hänen itsevarmuutensa kasvoi ja mieliala pysyi korkealla. Sekin yllätti, että Pohjoismaissakin voi tavata vaeltajia, jotka ovat vaeltaneet jopa 2000 kilometriä.

Pitkä on Rekolankin lista, kuten noin 170 vaellusta tai retkeä, 1550 retkipäivää, 291 tunturin tai vuorenhuippua.

Hän on käynyt Suomessa 238 autiotuvassa, joista yöpynyt 153:ssa!

Minusta kirja on maamme viime vuosien vaelluskirjojen ykkönen!

Antti Karlin

Kumpen kesäkauden

Pallastuntureilla

Heinäkuun ekaviikolla Susikyrö oli varattu Kumpen vunukkaleirille, josta oli kuvaus jo Tunturilatu-lehdessä. Osa kumpelaisista jäi lauantaina bussista pysäkille Sammaltunturin kohdalle. Aluksi taivalsimme Pyhäjoelle ja ihailimme paikan kalliomaastoa, suvantoa ja koskea. Virtaus oli keväiseen verrattuna heikko, mutta aina vaikuttava. Tauon jälkeen siirryimme merkittyä polkua pitkin kohti Pallashotellin lähellä olevaa kotaa. Polun varrella olivat yhä paikoillaan jo monta vuotta aikaisemmin näkemämme karikkeenkeruusuppilot.

Telttailimme kotakentällä kaksi yötä, koska tarkoitus oli käyttää seuraava päivä päiväretkiin. Sää oli loistava ja kiersimme Laukukeron kautta Taivaskerolle, jonne ohjasi selvä polku, melkein miellyttävämpi, kuin yleisimmin käytetty reitti Pyhäkeron rinteen kautta. Tällä kertaa olympiatulen sytytys olisi onnistunut polttolasillakin, jos olisi ollut ajankohtainen asia. Kierros oli sopivan mittainen päiväruokailua ajatellen. Iltakävelymahdollisuus oli vielä vieressä oleville Palkas- ja Pallaskerolle.

Maanantai alkoi tihkusateen merkeissä. Päästyämme vähän ylemmäs ja lopulta Taivaskeron kohdalle, pilvi ja sade ympäröivät meidät niin, ettei paikoin nähnyt polun viittojakaan, mutta kesällä näkyy sentään polku alas vilkaistessa. Ylhäällä oli sellainen itävinkka, että vesi lensi vaakasuoraan. Vähän alempana huomasimmekin, että oikea kylki oli märkä, mutta vasen kuiva. Sadeviitat ja -asut olivat hyvin tarpeen Rihmakurulle asti. Siellä oli alkuun tungosta, mutta kaikki olivat menossa eteenpäin johonkin suuntaan, joten kota tyhjeni kokonaan. Kun koko ajan sateli, jäimmekin kotaan yöksi. Seuraavana päivänä siirryimme Montellin majan alueelle kolmeksi yöksi.

Nammalakurulla nautimme ensin päiväevään ja siitä teimme Saivokerolle lenkin ennen siirtymistä Montellille. Monet kasvit olivat kukassa, kuten suokuusio, tunturileinikki, ruohokanukka, lapinkuusio, kullero, sammalvarpio, sielikkö, lapinniittyleinikin pumilus-variaatio, kurjenkanerva. Lisäksi katselimme monia paju-, lieko-, sammal- ja jäkälälajeja. Varsinainen kohde oli Saivokeron huippu erikoisine kalliomuodostumineen ja maanjäristyksissä syntyneine ruhjejaksoineen. Kun meillä ei tällä vaelluksella ollut minnekään kiirettä, teimme on kuitenkin tulentekopaikka ja mainiot tasaiset teltanpaikat. Matkalla ihmettelimme soratietä, joka on tehty osaksi polun päälle, osaksi sen viereen ja lisäksi vieressä menee hiihtoura. Tällaisia ja monia muita Metsähallituksen ruuhkapaikoille tekemiä rakenteita katsoessa tulee mieleen, että näiden takia rahaa ei riitä kauempana sijaitsevien rapistuvien pitkospolkujen ja tulentekopaikkojen korjauksiin. EU-raha näyttää kylttien mukaan olevan apuna, mutta voisi niitä korjausprojekteja jo muuallekin suunnata.

Rumakurun vanhan kämpän katsastettuamme siirryimme uudelle kämpälle. Kävimme ihailemassa Rumakurua lähempää ja myös kämpän takaa vähän ylempää. Sitten olikin jäljellä viimeinen reitti Kiilopäälle poroaidan tuntumassa. Ihan lopussa ihailimme taidolla tehtyjä hauskoja tietotauluja porotaudeista.

Jouko Koivu

Jouko Koivu

Kumpelaisia Taivaskerolla

Ruskavaellusviikko Saariselällä

Vaelluksemme alkoi Kiilopäältä, josta kävelimme aluksi Sivakkaojan laavulle. Taukoa käytimme myös katsaukseen Jäämeren tien historiasta ja muutenkin kulkuyhteyksien kehityksestä Lapissa sekä tähän liittyen tarinaan Ruijan polun historiasta, reiteistä ja merkityksestä. Tätä Ruijan polun ennallistettua osaa jatkoimme laavulta etelään yöpymispaikalle Kopsusjärventien laavulle. Ihailimme samalla komeita aihkeja, pystykeloja ja eri vaiheessa elämänsä ehtoota viettäviä kaatuneita keloja. Varsinainen ruska oli lopuillaan, mutta varsinkin suot olivat kauniin keltaisia, osaksi juolukan ruskavärin reunustamina. Räikeimmän värisiä olivat riekonmarjalaikut, joita oli paikoin polun varressa alhaallakin. Ennen laavulle tuloa kävimme ilman rinkkoja katsomassa Orposenkurua. Sinne mennessä oli 300 metrin matkalla lukuisia lieveuomia muistona jääkauden sulamisvaiheesta, kun vesi virtasi joka kesä aina vähän alempana pitkin jään reunaa.

Iltaretken teimme Parikan vanhalle kullanhuuhdontapaikalle. Nyt siinä ei lammen rannalla näy muuta, kuin soramonttuja ja rakennuksetkin on purettu niin, että vain hellan romu on muistona. Myös puron varsi on siistitty, joten rännityksen jäljet ovat täysin kadonneet. Tämä oli samalla ”nostalgiaretki” Joukolle, joka kävi siinä viimeksi 1994, vuotta ennen kaivospiirin lopettamista. Vaelluskertomuksessa olikin mukana pieni kuvasarja sen aikaisesta näkymästä.

Aamulla reitti jatkui Kopsusjärvelle. Vähän ennen järveä kahlasimme Kopsusojan yli, koska itäreunalla tullaan korkealle näköalatörmälle. Kopsusjärven tulipaikalla valmistimme päiväruoan, jonka jälkeen siirryimme Tammakkolammen varauskammille ja siitä mielenkiintoista polkua Suomunruoktun museokämpälle. Sauna on jäljellä rakennuksista, jotka olivat aikanaan kullanhuuhtojien, helmenpyytäjien, kalastajien, metsästäjien ja sotilaidenkin tukikohtana sekä Saariselän alueen ensimmäisenä autiotupana Suomen Ladun toimesta.

Yövyimme Suomunruoktun nykyisen autiotuvan alueella. Aamulla jatkoimme Suomujoelle ja heti sillan jälkeen rantaa pitkin Salonlammen laavulle. Reitillä ihailimme ruskan värjäämiä rantoja, paikoin joen syöksymistä kallioiden välistä ja paikoin tasaista männikkökangasta. Pysähdyimme välillä peuranpyyntikuopalle ja myös kalliomaan kohdalla värikkäät kalliotorvijäkälät, suppilo- ja pikkutorvijäkälät herättivät kiinnostusta. Vintiläojan vartta vaelsimme pikku hiljaa ylöspäin. Alkutaipaleella ihailimme komeaa kurua puron varrella. Ylhäällä maasto tasoittui ja jatkui helppokulkuisena tunturiharjanteelle asti, jossa Vintilätunturin eteläpuolinen polku yhtyi reittiimme, joka laski sitten melko jyrkästi Tuiskukurulle.

Tuiskukurulla tasaisia teltanpaikkoja oli vähemmän, mutta ilmapatjoilla pienet epätasaisuudet peittyvät. Aamulla reittimme jatkui Tuiskujoen itäreunan törmällä kohti Kotaköngästä Suomujoella. Polku johti tasaisten kankaiden, välillä kalliomaastonkin kautta Tuiskunkankaalle, jossa löytyy joen kahta puolta kymmeniä peuranpyynnin viepperhautoja. Siitä polku oikaisee Kotakönkäälle, josta aterian jälkeen siirryimme sillan yli toiselle puolelle. Kiersimme aluksi näköalalenkin lammen ympäri ja sitten Suomujoen rannan polkua pitkin Lankojärvelle. Reitin ainoa kunnon kahluupaikka oli Rautuojan ylitys. Lankojärvelle mennessä poikkesimme Meänteisin niemellä.

Tällä syysreissulla (viikko 38) saappaat olivat hyvä valinta, koska varvikko oli märkää. Vaikka koko reissun selvisi ilman sadeasun käyttöä, maa ei päässyt kuivumaan. Toisen päivän aamupäivällä oli tihkukuuroja, jotka eivät kastelleen ja Lankojärvelle mennessä tuli välillä ryynilunta. Torstaiaamuna Lankojärvellä satoi ohuen räntäkerroksen, mutta sade loppui telttaa kuivatessa. Maastossa lumikerros pysyi koko ajan Rautulammelle asti, mutta se vain antoi maisemalle lisäkauneutta.

Rautulammelta vaellus jatkui Luulammelle. Välillä ihailimme harvinaisen kauniita routakuvioita yhden vähävetisen lammen ympärillä. Lopputaipaleella ohi meni muutama lumikuuro, mutta oikeastaan vasta Luulammella tuli ohut alle sentin kerros maahan. Aamulla jatkoimme kohti Rumakurua, mutta puolivälissä poikkesimme muutaman sata metriä sivuun luonnonkauniille Pessinlammelle, josta useimmat kävelevät ohi, kun polkuviittaa ei ole. Siellä

Kotakönkäällä.

Jouko Koivu

Salonlammen laavulla Tuiskujoen törmällä 700-vuotiaan aihkin kierteisyys näkyy jo kaarnassa.

Ruskaretkellä Kiilopään maisemissa

Ilmassa oli jo syksyn tuntua, kun sininen bussi starttasi Joensuusta varhain lauantaiaamuna 14. syyskuuta kohti Lappia ja Kiilopäätä. Joukko tunturikerho Kumpen jäseniä sonnustautui viikon mittaiselle (14–21.9.) ruskaretkelle. Mukana oli kerholaisia, jotka olivat useaan otteeseen kunnostautuneet Lapin kävijöinä, vaeltajina ja päivän matkan kulkijoina ties kuinka monennen kerran. Kumpelaisena olin ruskaretkellä ensikertaa.

Täytyy myöntää, että itseäni hieman jännitti, kun pähkäilin, miten hitaanpuoleisena päiväpatikoijana selviydyn vaihtelevassa ja paikoin vaikeakulkuisessa maastossa. Kuitenkin tottuneet retkemme vetäjät tutkailivat jatkuvasti säätä. He osasivat valita aina päiväkohtaisesti parhaimman reitin, näin saatoimme muun muassa tarpoa tunturissa tuulelta suojassa. Aina myös joku uhrautui ja jäi joukosta katsomaan, ettei kukaan eksy tai mahdollisesti väsy välille.

Kekseliäällä ratkaisulla myös retkiviikkomme maanantain ikävännäköisestä sadepäivästä tuli linja-autolla matkaten kohtautumispäivä lappilaiseen henkiseen ja aineelliseen kulttuuriin. Porukalla olimme kiintoisalla aikamatkalla, kun saatoimme omaa tahtia edeten tutustua Inarissa saamelaismuseo SIIDAAN.

Osa kokeneista matkaajista vaelsi ja yöpyi tunturissa koko viikon ajan. Me päivämatkan kulkijat lähdimme patikkapoluillemme Kiilopään keskuksesta ja palasimme kodikkaisiin kolmen

vaelluksia

iltaretken Keräskeron huipun kautta huipun tasanteen toiseen päähän, josta avautui komea näköala paitsi Pallastuntureille ja pohjoisemmille tuntureille ja Keräsjärvelle sekä sen taustamaastoon. Sinne kannattaa normaalisti mennä auringonlaskun aikaan, mutta nyt taivas oli pilvessä. Aurinko olisi nyt näkynyt keskiyölläkin kirkkaalla säällä.

Sää oli loppupäivien ajan pilvinen ja välillä pilvet olivat alhaalla leiripaikassakin, mutta teimme retkiä ympäristöön. Kävimme Lumikerolla ja erikseen Vuontiskeron laen pohjoispäässä, jolloin pilvikerros sopivasti hälveni huipulta. Palasimme takaisin hiukan idempää pysyen kuitenkin puuttomalla alueella. Yhden retken teimme myös Palokerolle. Emme kuitenkaan käyneet alhaalla Niilankurulla, kun sää näytti muuttuvan sateiseksi, vaan palasimme

Jäkälät huolehtivat kivien koristelusta.

Keräskeron alarinteen kautta takaisin. Alhaalla Sarvijänkkä oli viikon ainoa paikka, jossa näkyi poroja parttioina. Perjantaina laskeuduimme alas Montelilta, mutta osa kävi vielä alhaalta Vuontisjärven rannalta ilman rinkkoja Lumikurulla. Toiset kiersivät perillä Ahovaaran mielenkiintoisen lenkin. Polun varressa oli muutama selvä kaaridyynikin muistona jääkauden jälkeisen avaran maiseman tuulen työstä.

Jouko Koivu

hengen hirsimökkeihin. Ne mahdollistivat kotoilun takkatulineen ja saunomisineen. Viikolla oli lettukestejä ja runoilta, halukkaat osallistuivat Karaoke-iltaankin. Varsin laadukkaat mökit ja maittava ruoka lisäsivät viihtyvyyttä ja toimivat tyytyväisyystakuumittareina. Silmin nähden väki nautti kokemastaan. Suorastaan ahmimme itseemme tunturimaiseman rauhaa ja nollasimme kiireet. Jo hyvin nukutun ensimmäisen yön jälkeen valjennut sunnuntaiaamupäivä kutsui vaeltamaan kohti Niilapäätä.

Puolestaan pilvipoutainen tiistai haastoi kävelemään Sivakkaojan laavulle. Ihailimme maisemia ja nautimme siellä Paulan, Karin ja Alpon keittämistä nokipannukahveista. Tomusokerinkaltainen lumikuorrutus siivitti keskiviikkoaamupäivän askeleita, kun matkasimme Ahopään kautta Poropolkua pitkin kohti Rumakurua. Mukavaa päivämatkaa kertyi 13 kilometriä. Torstain etappi oli Luulammen maja, ja perjantain ohjelmaan kuului Kiilopään huiputus. Matkavetäjämme

Saimme kosketuksen lumiseen tunturiin, kun maisemat olivat saaneet päälleen "tomusokerikuorrutuksen".

Matin sanoilla sanottuna se oli kuin täytekakussa kirsikka. Lauantain aamupalan jälkeen suuntasimme kohti Pohjois-Karjalaa, väsyneinä mutta onnellisina saavuimme koteihimme.

Kuvat ja teksti
Eeva-Maija Lappalainen

Kohta saadaan nokipannukahvit.

Taukopaikalle ensiksi ehtineet odottivat hitaammin eteneviä. Innokkaasti he kuuntelivat matkajohtajamme Matin patikointikokemuksia, -kertomuksia ja tietämystä hänen aikaisemmilta Lapin vaelluksiltaan.

Satu Ojala

Malla (Satu Puranen) palautti Jouko Koivuun susivihkiäisissä luonnon tuoksun.

Uusin johtajasusi Jouko Koivu

Kumpen **Jouko Koivu** on johtajasusi 188. Hänet vihittiin johtajasudeksi susiaisissa 26.10.2019 Kivikauden kylän kodassa Summassaaressa Saarijärvellä.

Jouko on kotoisin Haapavedeltä ja valmistunut filosofian lisensiaatiksi Oulun yliopistossa. Suurin osa työurasta, 36 vuotta, kului Ruukissa opetushommissa lukion rehtorina. Eläkevuosien viettäminen alkoi Pohjois-Karjalassa, Liperin Ylämyllyllä. Sinne muutettuaan hänen retkeily-yhteisökseen valikoitui Kumpe - meidän kumpelaisten iloksi ja onneksi!

Jäsenenä Kumpessa hän on ollut vuodesta 2011 alkaen, toimikunnan jäsenenä 2012, puheenjohtajana 2014 ja uudelleen 2019. Tämän lisäksi hän on toiminut Tunturiladun saamelaistoimikunnan jäsenenä ja vihkimyksensä jälkeen hänet valittiin susivaliokunnan jäseneksi ensi vuoden alusta lukien.

Retkeilyharrastus Joukolla alkoi partiopoika aikana jo 1950-luvun lopulla.

Aktiiviaikaa partiossa hänellä oli kymmenen vuotta. 1960-luvulla harrastuksiin tuli suunnistus ja siihen liittyvä suunnistuskarttojen, muun muassa Haapaveden ensimmäisen kiintorastiverkoston teko. Suunnistuksen lisäksi kaikenlainen muukin kestävyysliikunta on kuulunut elämään koko ajan. Jouko on ollut SM-Erävaelluskisojen palkintosijoilla 14 kertaa ja kerran kisojen valvojanakin.

Kiinnostus luontoon johti hänet myös biologisten aineiden, maantieteen ja geologian opiskeluun. Näistä Joukon hankkimista tiedoista ja taidoista me kumpelaiset olemme saaneet nauttia Joukon vetämillä retkillä ja vaelluksilla: kun eteen on tullut jokin tuntematon maastonkohta, kasvi tai sieni, niin aina on häneltä löytynyt asiantunteva selvitys eri asioille ja ilmiöille.

Erilaisia vaelluksia Joukolle on kertynyt yli 160, joilla hän on ollut reissun vetäjänä. Näiltä reissuilta hänelle on kertynyt vankkaa kokemustietoa retkeilyvarusteista, retkeilymaastoista sekä retkeilyn tekniikoista. Näitä tietojaan hän on jakanut meille muille muun muassa Kumpen retkija kuvailloissa.

Monipuolisista retkeilytaidoistaan huolimatta hän ei ole koskaan vaeltanyt yksin, vaan aina vähintäin yhden kaverin kanssa. Myös oppaan hommat "sivistyksen maastoissa", muun muassa Kumpen Ahvenanmaan, Gotlannin, Öölannin ja Hiidenmaan retkillä ovat luonnistuneet häneltä ammattitaitoisesti.

Lapin ja saamelaisten historiaan, kulttuuriin ja porotalouden asioihin Jouko on monipuolisesti perehtynyt jo parinkymmenen vuoden ajan.

Tähän liittyi myös hänen laaja johtajasuden harrastusnäytteensä "Saamelaisten ja muiden lappilaisten uskonnon kehityksestä".

Mikään tosikko retkenvetäjä Jouko ei ole. Aina on mukana huumoria ja poikamaista otetta. Siitä esimerkkinä tilanne Kumpen Gotlannin retkeltä: Laivan kahvilassa oli eräällä kumpeladyllä tullut jano ja hän oli Joukolta kysynyt neuvoa miten hän pyytäisi lisää juomaa ruotsiksi.

Jouko oli neuvonut, että näin sanoessaan hän saisi juomansa ilmaiseksi. Neuvon pyytäjä oli tehnyt Joukon antaman ohjeen mukaan ja oli pyynnöllään aiheuttanut juoman tarjoojassa naurunremakan - eikä syyttä. Joukon ruotsiksi antama ohje oli suomennettuna: "Voisitteko korjata tekohampaani?"

Tilanne oli päättynyt makoisaan yhteiseen nauruun.

Onski Voutilainen, Joukon kumpelainen retkikaveri

Satu Ojala

Ansku Henttinen (vas.) ja Marlene Lindeman veivät susiaiskansan kivikauden keskelle.

Malla (Satu Puranen) ja Saana (Teijo Haapakoski) vihkivät sudet susien rääthyyn.

Susiaisissa palattiin kivikaudelle ja tunturien juurelle

Saanan ja Mallan tiedot vihittävistä susista saivat susikokelaat mietteliäiksi.

Tunturikerho Ovtsin järjestämät susiaiset Saarijärven Summassaaressa uudistivat hienolla tavalla susien vihkiäisseremoniaa.

Vihkijöinä toimivat kaksi Käsivarresta tuttua tunturia, **Saana** (**Teijo Haapakoski**) ja **Malla** (**Satu Puranen**).

He olivat luoneet hienon tarinan tunturien elämästä ja tuntureilla elämisestä. Tapahtuman tunnusesine, noitarumpu, sitoi koko tapahtuman hienoksi kokonaisuudeksi.

Ennen varnaista vihkiäisitilaisuutta **Marlene Lindeman** ja **Ansku Henttinen** johdattelivat väen Kivikautisessa kylässä sen ajan elämään. Tutuiksi tulivat niin asuminen, ruuan hankkiminen kuin tervanpolttokin.

Varsinaisissa vihkiäisissä Malla ja Saana kertoivat kokelaista asioita, jotka toivat heidät tutummiksi yleisölle.

–Paul, sinä olet turkulainen, keskeinen tkeijä Logissa, asiallinen ja mukava tyyppi ja järjestit Tunturiladun 70-vuotisjuhlia, he kertoivat ikäsusi **Paul Pakarisesta**.

–Raiski. No kaikkihan Raiskin tuntevat, kokenut ylisperän vaeltaja, varsinainen esimerkki Njallasta, kerrottiin ikäsusi **Raija Palosaaresta**.

Johtajasusi **Jouko Koivu** on luonnon ja retkitekniikoiden tuntija, hyvä vaellusten vetäjä, ja menee kuin poro tai hirvi, taakseen vilkuilematta. Hänen mottonaan on, että aina on vitsa väännettävä.

Tunturisusi **Inka Helenius**

Kivikautisen kylän ohi lipuneet joutsenet kruunasivat tunnelman.

KOKOUSKUTSU

Tunturilatu ry:n sääntömääräinen kevätkokous pidetään lauantaina 14.3.2020 klo 11.15 alkaen Pieksamäellä,
Partaharjun toimintakeskuksessa,
Partaharjuntie 361.
Kokouksessa käsitellään sääntömääräiset asiat.
Tervetuloa! Kahvitarjoilu Johtokunta

Susivaliokunta 2020

Anja Kylävalli puheenjohtaja
anjakylavalli@gmail.com
Jouko Koivu jouko.koivu@kotinet.com
Juhani Lahtinen
juhani.lahtinen@pp3.inet.fi
Sirkka-Liisa Markkanen
sirkkaliisa.markkanen@gmail.com
Raimo Pahkala raimo.pahkala@nic.fi
Hanna-Mari Sinilehto hanna.sinilehto@gmail.com

on kerran partiolainen, aina partiolainen. Auttavainen Inka ratkaisi Tunturiladun sihteerioneglman.

Tunturisusi **Erkki Maununen** on kämppätoimikunnan ahkera, auttavainen työmies, jonka oikaisu Vuontisjärven päästä Montellin majalle toi todeksi lauseen: Kiertäen olisit jo perillä.

Tunturisusi **Marjatta Nuutisella** on sattunut useampiakin kommelluksia vaelluksilla, utta Vongoivassa hän koki hyvien henkien vilahtelun.

Tunturisusi **Jussi Jauhiainen** suunnitteli hienoa iltaa vaimonsa kanssa laavussa tähtitaivaan alla. Tilanteen muutti kuitenkin kotiin unohtunut laavu ja yöllä alkanut sade.

Tunturisusi **Veijo Karjalainen** ei ollut paikalla vihkiäisissä. Raiskilta matkan susiaisiin katkaisi kohtuuttoman kova lumisade hänen ajaessa Leviltä Keski-Suomeen.

Sääntöjen mukaan sudeksi voidaan vihkiä ilman läsnäoloa, jos vaatimukset on täytetty.

Tunturiladun syyskokouksessa päätettiin tulevasta vuodesta.

Puheenjohtajaksi valittiin yksimielisesti jo kolmanneksi vuodeksi **Tuula Forström** Kuovzasta.

Johtokunnasta erovuorossa ollut Tuula Kirjonen Njealljesta halusi vetäytyä sivuun ja hänen tilalleen johtokuntaan valittiin **Marita Jääskeläinen** Tsietsasta.

Muut erovuoroiset eli **Paavo Ahonen** Kavtsista, **Markku Salminen** Kuoktesta ja **Satu Ojala** Geatkista valittiin uudelle kaksivuotiskaudelle.

Talousarvio hyväksyttiin sellaisenaan. Maksuihin ja taksoihin tehtiin pieniä tarkennuksia, mutta jäsenmaksuihin ei tehty muutoksia. Henkilöjäsenmaksu on ensi vuonnakin 32 euroa, perhejäsenmaksu 52 euroa, nuoriso- ja opiskelijajäsenmaksu 16 euroa ja rinnakkaisjäsenmaksu 26 euroa.

Tunturiladun sääntöihin on tehty tarkennuksia, ja ne hyväksyttiin nyt toistamiseen. Tämän johdosta uudet säännöt astuivat saman tien voimaan.

Kokousviikonlopun aikana käytiin läpi myös ajankohtaisia asioita.

Yksi suuri muutos on uudet verkkosivut, jotka otetaan käyttöön tammikuun alussa.

Kerhojen yhdyshenkilöille järjestettiin 16. marraskuuta koulutuspäivä Tampereella. Koulutusta jatketaan niille kerhoille, jotka eivät nyt mukaan päässeet, Tunturiladun tapahtumien yhteydessä.

Sivuista saadaan myös kirjalliset ohjeet. Uusien verkkosivujen tavoitteena on olla nykyisiä toimivammat. Jokainen kerho tallentaa sivuille kertyvän materiaalin omiin kansioihinsa, jolloin ne tarvittaessa löytyvät sieltä helposti. Nykyinen yhteinen mediapankki on koettu hankalaksi.

Kerhojen on hyvä miettiä, mitä materiaalia he uusille sivuille siirtävät ja ottaa ne talteen nykyisiltä sivuilta. Uusien sivujen täyttämiseen on aikaa tammikuun alkuun asti. Kerhojen sivujen sisältö on kerhojen omalla vastuulla.

Susien kokouksessa valittiin susivaliokunnalle uusi puheenjohtaja, kun valiokuntaa pitkään vetänyt ja valiokunnassa mukana ollut **Marita Maula** Kavtsista halusi vetäytyä sivuun. Hänen tilalleen valittiin **Anja Kylävalli** Logista.

Susivaliokuntaan valittiin uudeksi jäseneksi tuore johtajasusi **Jouko Koivu** Kumpesta.

Susien kokouksessa hyväksyttiin käyttöön uusi susimerkki, joka on tarkoitettu arkikäyttöön. Sen työstämistä valiokunta lähti viemään eteenpäin.

Tuula Forström jatkaa Tunturiladun puheenjohtajana.

Uusi susimerkki.

Susivaliokunta 2020: Hanna-Mari Sinilehto, Juhani Lahtinen, puheenjohtaja Anja Kylävalli, Sirkka-Liisa Markkanen ja Jouko Koivu. Kuvasta puuttuu Raimo Pahkala.

Uusia susia ovat Jouko Koivu (vas.) Inka Helenius, Jussi Jauhiainen, Marjatta Nuutinen ja Erkki Maununen.

Aila Nieminen (vas.) ja Saimi Heikura neuloivat omat raitansa hyväntekeväisyyshuiviin.

Ikäsusi 113 Paul Pakarinen

Paul Pakarinen on Tunturisusi numero 1623 vuodelta 2003.

Paul on liittynyt Tunturilatuun ja Tunturikerho Logiin 1988.

Hän on toiminut erittäin aktiivisesti koko jäsenyytensä ajan, joka toivon mukaan jatkuu vielä pitkään hyvän yleiskunnon myötä.

Hän on ottanut ja kantanut vastuuta kerhomme retkien vetämisissä, myös ulkomaan matkoissa.

Muistan hänen aktiivisen osallistumisen kerhon Huippuvuoren 1996 vaelluksen suunnittelussa ja sen toteuttamisessa.

Hänen aktiivinen toiminta Tunturikerho Logissa huomioitiin 1998 jolloin Paul valittiin ensimmäisenä vuoden Logilaiseksi. Tämän huomionosoituksen myötä hän retkeili ahkerasti ja Hemmon kahvipussi oli mukana liikenteessä koko vuoden.

Paul on osallistunut ahkerasti myös Login työtalkoisiin, joilla on maksettu Koirassaaren kämpän vuokraa.

Login toimihenkilönä ja johtokunnassa hän on toiminut vastuullisesti vuosina 2005 – 2019 josta varapuheenjohtajana 6 vuotta.

Paulin käsialaa on myös Login Aviisan ja Login Tarinoiden teko vuodesta 2004 lähtien ja se jatkuu edelleen.

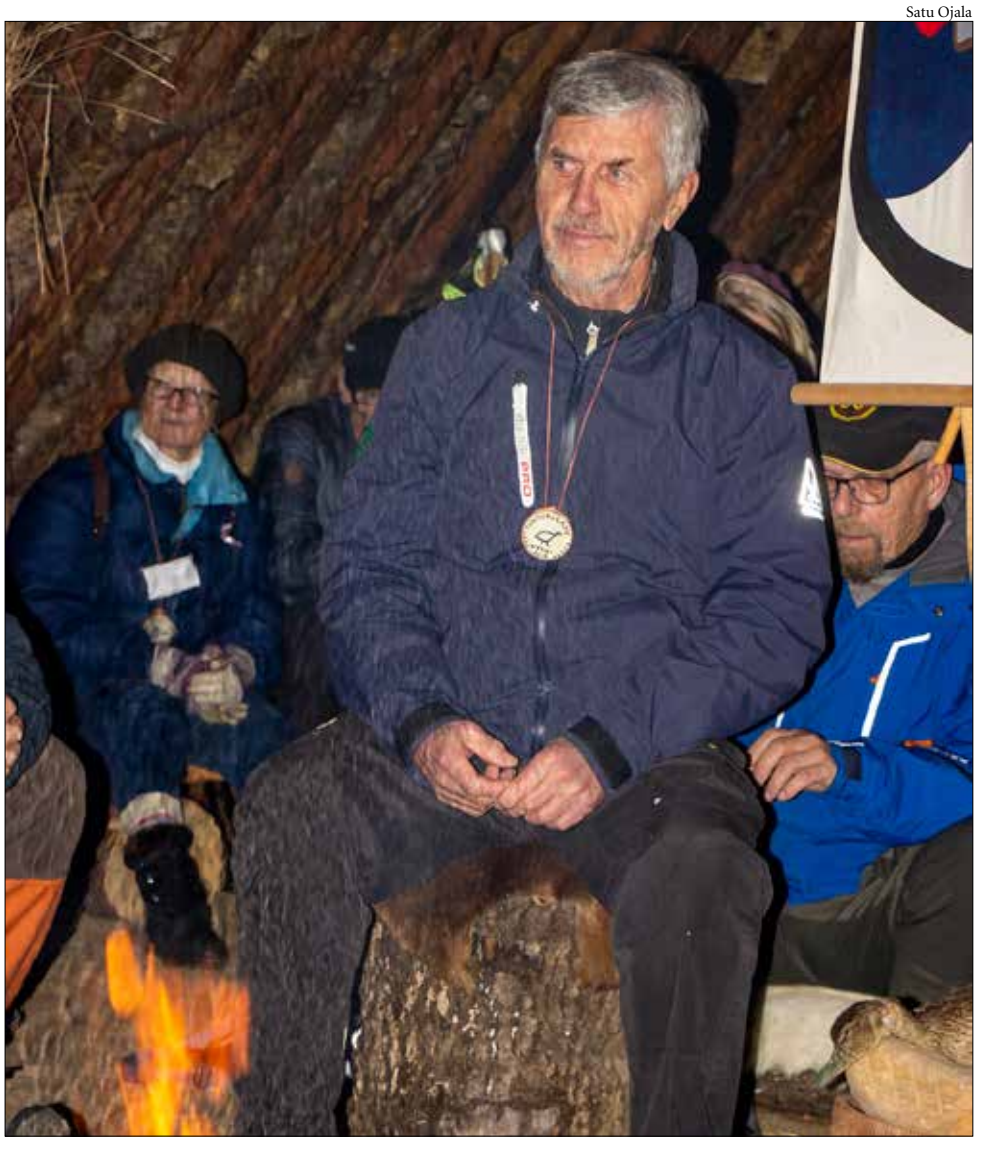
Paul on myös kantanut vastuuta kiitettävästi Tunturiladun johtokunnassa vuosina 2014 - 2017, joista viimeinen vuosi varapuheenjohtajana työllisti häntä paljon. Ja myös näinä vuosina hän on ollut tiedotustoimikunnassa.

Tässä muistiossa on vain osa Paul Pakarisen toimista/tehtävistä Tunturiladussa ja Tunturikerho Logissa.

Paavo Kramsu

Paul Pakarinen oli mukana susivihkiäisissä.

Satu Ojala

Uudet sudet

IKÄSUDET:
113. Paul Pakarinen
Logi
114. Raija ”Raiski” Palosaari
Njalla

JOHTAJASUSI:
188. Jouko Koivu
Kumpe

Harrastusnäyte: Saamelaisten ja muiden lappilaisten uskonnon kehityksestä (julkaistaan uusien nettisivujen susiasioiden sisällä)

TUNTURISUDET
1654. Inka Helenius
Alppas
1655. ”Jussi” Juhani Jauhiainen
Kolbma
1656. Veijo Karjalainen
Kavtsi
1657. Erkki Maununen
Alppas
1658. Marjatta Nuutinen
Tsietsa

Retkikateus johti Raiski Palosaaren perustamaan Tunturikerho Njallan Kittilään

Ikäsusi 114 Raiski Palosaari.

Moni on kuullut sanan annoskateus, mutta vähän harvinaisempi ilmiö lienee retkikateus, ei kuitenkaan mahdoton, kuten on todistettu. Sitä nimittäin on syyttäminen, että **Raiski Palosaari** sai idean perustaa Tunturikerho Njallan Kittilään.

– Olin osallistumassa vuoden 1994 erävaelluksen SM-kisaan ja tapasin **Kyösti Kösä Lamminjoen**, jolta sitten kyselin, että mitenkäs tähän erinomaiseen Tunturiladun seuraan pääsee oikein mukaan. Liittyminen kävi tosi helposti ja aluksi olinkin mukana Kavtsin riveissä.

–Asuin tuolloin jo Kittilässä, joten kateellisena katselin kavtsilaisten touhuja etelässä. Piti alkaa sanoista tekoihin, Kösä oli taas kummina, ja niin perustettiin Tunturikerho Njalla Kittilään vuonna 1996.

– Meillä ovat kuitenkin maan parhaat vaellusmaastot täällä, asumme niiden keskellä, joten täällä pääsee oitis luontoon ja vaelluksille, melkeinpä kotiovelta. Kyllä tänne yksi kerho sopi varsin mainiosti.

Itä-Suomesta Lapin likaksi

Lähtöjään savonlinnalaisen Raiskin tie Kittilään tapahtui Kittilän seurakunnan valitessa hänet ensimmäiseksi naispuoliseksi nuorisotyöntekijäksi vuonna 1976.

Raiski oli suunnitellut viipyvänsä Lapissa korkeintaan vuoden, sillä tarkoitus oli suunnata tämän jälkeen Englantiin, jossa työpaikka jo odotti. Mutta kohtalo puuttui peliin, ensimmäisen kesän aikana hihaan tarttui työkaveri, mies, kittiläläissukuinen nuori pappi, jonka kanssa perustettiin perhe ja yhteistä taivalta riitti Kittilästä Pelloon ja Kolariin ja takaisin.

Vuodesta 1991 lähtien kotikunta on ollut Kittilä, jossa nykyisin itsellisen Raiskin oma koti sijaitsee Könkään kylässä kauniin Ounasjoen rannalla.

– Kyllä täältä aina etelään pääsee niin halutessaan, ja siellä on toki mukava käydä. Mutta nytkin marraskuun alussa luonto on jumalaisen kaunis, ei täältä kannata muuttaa minnekään muualle.

Ikuinen partiolainen

– Tunturilatu on ollut minulle partiotoiminnan jatke näin aikuisena. Partio kuului työhöni seurakunnassa, ja tuttua puuhaa on tällainen erilaisten harrastemerkkien kerääminen.

Raiski vihittiin tunturisudeksi numero 1650 vuonna 2017. Nyt on aatoksissa johtajasuden arvo, kunhan ensin keksii riittävän spesiaalin aiheen ja retkikohteen. Ja aikaakin se vaatii, mutta sitä järjestyy kyllä ensi kesästä alkaen, sillä nainen on siirtymässä yrittäjyydestä eläkkeelle.

– Ikäsuden arvosta olen kiitollinen, mutta ihan omiksi ansioiksi en sitä laske. Sillä ilman toimivaa kerhotoimikuntaa, ja varsinkin hyvää sihteeriä, ei kukaan yksin voi saada aikaan kaikkea.

Raiski muistetaan varsinkin yhtenä kantavana voimana Vauvasta vaariin -leireillä ja valtakunnallisen Suomi100-hiihdon vetäjänä. Positiivisen luonteensa takia homma kuin homma tahtoo sujua. Tunturikerho Njallan tiellä otettiin myös lokakuun viimeisenä päivänä uusi askel, sillä myös Raiski oli mukana perustamassa rekisteröityä yhdistystä Tunturikerho Njalla ry.

Retkeilijästä luontoyrittäjäksi

Luonnossa retkeily ja erätaidot ovat kuuluneet sen verran tiiviisti Raiskin elämään, että vuonna 1997 syntyi oma yritys, Lapin Luontoelämys, joka vie matkailijoita ympäri vuoden monenlaisiin luontokohteisiin ja -aktiviteetteihin.

–Yritys tuli kuitenkin vähän puolipakosta ajankohtaiseksi, sillä aluksi tein Käsivarteen naisten potkurivaelluksia, sitten niitä alettiin kysellä laajemmaltikin, ja sillä tiellä ollaan. Olimme kulkeneet tunturissa jo vuosia ensin oman perheen kanssa ja sitten ystävien kanssa, ja seuraavaksi alkoivat ihan vieraatkin innostua.

Jaspis Toivonen

Raiski Palosaari marraskuun maisemissa kotipihalla Ounasjoen varrella.

– Silloinen Levin Matkailu Oy:n toimitusjohtaja pyysi sitten minua järjestämään myytäviä ohjelmapalveluita Leville. Ja siinä vaiheessa sitten oikein vasta tajusi yrittäjyyden alkaneen, kun palkkasin ensimmäisen työntekijän.

Raiskin yrityksen kotipaikka on Levin matkailualueella, joka kansainvälistyy hurjaa vauhtia, samoin alueen matkailu tähtää ympärivuotisuuteen. Lapin Luontoelämyksen henkilökunnan pitää siten olla ammatti- ja kielitaitoisia, sillä asiakkaita tulee ympäri maailman. Raiskilla on myös itsellään eräoppaan ammattitutkinto rautaisen retkeilykokemuksen ohella.

– Meiltä vaaditaan laatua ja osaamista, niinpä työ ei ole pelkästään elämyksistä nauttimista, on koulutettava jatkuvasti oppaiden ohella myös itseä. Mutta onhan tämä kaiken kaikkiaan mahtavaa elämää, sen tajuaa Inarijärvellä kanootissa keskellä parasta hellettä tai Käsivarren suurtuntureilla hiihtäessä auringon kilottaessa keväällä, ja viimeistään siinä vaiheessa, kun ulkomaalaiset asiakkaat näkevät tähtikirkkaan taivaan ja revontulet pakkasyössä.

Jaspis Toivonen

Kämppätoimikunnan kuulumisia

Kattoremontteja ja muita huoltotöitä talkoiden ohjelmassa

Irma Rytkölä

Susikyrössä talkooväki ahkeroi menneenä kesänä katoilla. Vanhan kämpän kate uusittiin, samoin keittokatoksen ja jopa Niliaitan katto sai uuden pinnan(kuva etusivulla).

Tämän ajan tunturilatulaisten aikana rakennusten korjaustyöstä, uudisrakentamisesta ja laajamittaisesta viemäröinnin uusimistyöstä johtunut talkootyötoiminta Tunturiladun kämpillä on ollut varsin vilkasta koko 2010- luvun. Ja sitä se on ollut jo aikaisempinakin vuosina 2000- luvulla.

Lapin tontit on hankittu 1960-1970- luvuilla, Kiisan tontti 80- luvun alkupuolella ja Susikyrön tonttilaajennukset ynnä Aihki 2000-luvun alussa.

Aikaisempien aikojen tunturilatulaiset rakennuspäällikkö **Pekka Huttusen** johdolla hankkivat rakennusluvat tonteille (hän oli pääosassa jo tonttien hankintavaiheessa) ja rakensivat kämpät kaikkiin kolmeen eri kohteeseen talkootyönä. Tämä tapahtui 1960-80-luvuilla.

Talkoissa oli silloin mukana yli 40 henkeäkin viikon aikana, allekirjoittanut itsekin silloin jo hiukan mukana (apupoikana). Talkootyöt siihen aikaan aina jatkuivat vielä varsinaisen talkootyöviikon jälkeenkin pienemmällä porukalla (erikoisammattimiehiä löytyi aina). Näin jo niinä aikoina kaikki tontit tulivat rakennetuksi lähes siihen kuntoon, mitä ne nyt ovat.

Rakentajat (ainakin pääosin itse) siihen aikaan pitivät huolen siitä, että tehty työ (rakennukset) pysyivät kunnossa ja voitiin ottaa tunturilatulaisten käyttöön tukikohdaksi lähinnä retkeilyä varten. Lisäksi kämpät ovat antaneet mahdollisuuden jo silloin tutustua eri alueiden viranomaisiin ja paikallisväestöön ja lisäksi saada nähdä Lapin ihmisten arkielämää. Hieno asia!

Nyt tämän ajan tunturilatulaisten, siis meidän tehtävä on toimia niin, että kiinteistöt pysyvät edelleen kunnossa, ovat siistit ja säilyttävät taloudellisen arvonsa.

Viime vuosinakin väestön ikääntymisestä huolimatta on saatu väkeä mukaan talkoisiin kohtuuhyvin, tästä suurkiitos talkooväelle. Näin toimien on pystytty pitämään kämpät kunnossa.

Talkooväki on huolehtinut kiitettävällä tavalla siitä, että kaikkiin kiinteistöihin liittyvät korjaus- ja huoltotyöt ovat tulleet tehdyksi ja on hankittu joka vuosi polttopuut seuraavaa talvea varten (usein omalta tontilta).

Talkoilla on tehty isoja uudistuksia: muun muassa 2007-2013 kaikkien kolmen eri kiinteistön jätevesijärjestelmät ja yhdyskuntajätteen käsittely uusittiin ja hyväksytettiin käyttöönotettavaksi.

Viime vuosina on tehty paljon työtä myös viihtyvyyden parantamiseksi kämpillä. Susikyröön on rakennettu uusi huoltorakennus, missä on mm. wc- tilat, suihkut, sauna, kuivaustilat ja keittiö ynnä kokoontumistila ja yöpymismahdollisuus parvella.

Susikyrön kiinteistössä on lisätty myös sähköistystä ja tuotu kunnallinen vesi ja rakennettu uusi tiskauspaikka (varustettu lämpimällä vedellä) keittokatoksen taakse ja tontilla on myös sähköiset autonlämmitystolpat.

Kiisalle on rakennettu 2010 uusi keittokatos ja Talakselle kylmäkellari 2017. Myös Talaksen parkkipaikkoja ja polkua Talaksen kiinteistölle on peruskorjattu 2018–2019.

Näkymät 2020- luvulla

Näyttää siltä, että talkootyön tarve/toiminta hiljenee jonkun verran lähivuosina, ja hyvä niin. Ei ole uudisrakentamistarvetta, isot peruskorjaustyöt on tehty.

Mahdollisesti Oskarien peruskorjaus on tehtävä 2021 tai myöhemmin. Susikyrön rantasaunan viemäröinti ja kaikissa kiinteistöissä saattaa tulla keittiöremontteja tehtäväksi. Kiinteistöjen pienimuotoista kunnossapitotyötä täytyy vastaisuudessakin tehdä jonkin verran vuosittain (savupiiput, tulisijat, vesikatot rännit jne.).

Myös suursiivous ja lakisääteiset jätehuoltotyöt pitää tehdä vuosittain ynnä polttopuita pitää hankkia. Tämän tyyppiset edellä mainitut työt lähivuosina pystytään tekemään melko paljon pienemmällä talkootyövoimalla kuin viime vuosina on tehty.

Noin 20 vuoden kuluttua tästä ajasta eteenpäin 2040-2050- luvuilla alkaa taas olla tarve isommalle peruskorjaustyölle (vesikattoja, julkisivuja, ikkunat, ulko-ovet, sisäpuolista uudistamistarvetta, viemäritöitä, piha-alueiden peruskorjausta jne.).

Niitä sitten ehkä varmaan hoitaa tulevan ajan tunturilatulaiset.

Kämppäisännän käsityksen mukaan Tunturiladun jäsenistö on varsin tyytyväinen nykyolosuhteisiin Lapin kämpillä. Tästä kiitos ahkeralle ja osaavalle talkootyöväelle. Lisäksi kämppätoimikunta kokonaisuudessaan on saanut huomata, että tunturilatulaiset arvostavat sitä työtä, mitä olemme tehneet kämppien hyväksi, tästä myötämielisestä suhtautumisesta työtämme kohtaan kiitos Tunturiladun jäsenistölle.

Kämppätoimikunnan jäsen vuodesta 2012 lähtien, **Aulikki Kuukkanen**, on ilmoittanut että hän jää pois kämppätoimikunnan työstä 2019 lopussa.

Aulikki on ollut yksi toimikunnan avainhenkilöistä. Hän on vuosikausia hoitanut hienosti tukikohtien sisäpuolisia varusteluasioita yhdessä **Sirpa Alapurasen** kanssa, osallistunut suurella antaumuksella monien vuosien ajan kesän talkootyöviikoille kaikilla eri kämpillä, ollut ahkerasti mukana kämppätoimikunnan kokouksissa pitkästä ajomatkastaan huolimatta. Hän on viime vuodet hoitanut päävastuullisesti Aihkin avain- ja varausviikkoasiat. Lämmin kiitos Aulikille työstä, jota hän on tehnyt. Hyvää jatkoa tulevaisuuteen, toivoo Pekka kämppätoimikunnan puolesta.

2020 alusta Sirpa hoitaa työt, joita Aulikki on aikaisempina vuosina hoitanut (Aihkin avain- ja varausviikkoasiat).

Kämppätoimikunta vuonna 2020: puheenjohtaja **Pekka Kallio** puh. 050 5272796, rakennusasiat **Paavo Kramsu** puh. 040 7062764, sisäpuolinen varustelu, Aihkin avain ja varausviikkojärjestelyt, kaikkien kämppien petipaikkavaraukset ja talkootöiden emäntä **Sirpa Alapuranen** puh. 050 597 5811, **Erkki Maununen** sähköt + rakennusasiat puh. 0400 215 521, **Markku Salminen** viranomaisasiat 040 548 4600. Susikyrössä hätäapu ongelmatilanteissa **Ossi Saatio** Vuontispirtiltä puh. 0400 336 228 ja tien auraukset **Kalevi Alatalo** puh. 0400 269 404.

Kämpillä olijat Susikyrössä: lukekaa kämpillä olon ohjeet tarkasti Pekan-Oskarin eteisen seinältä ja kansiosta tuvan hyllällä. Kiisalla: jos kämpälle pääsyssä ongelmia, tarvittaessa **Toivo Paltto** avustaa, kun ottaa yhteyttä häneen. Talas: parkkipaikalta on kävelymatkaa 3 km (puolet matkasta mahdollista kulkea veneellä, jos haluaa).

Ensi vuoden talkoot pidetään kesäkuussa viikolla 23, 24 ja 25, Susikyröstä Susi-Kiisan kautta Susi-Talakselle. Asiat tarkemmin Tunturilatulehti no 1/2020.

Hyvää alkavaa talven aikaa ja joulunalusaikaa kaikille Tunturiladun lehden lukijoille!

Kämppätoimikunnan
puolesta
Pekka Kallio

PETIPAIKKAVARAUKSIA 2020

SUSIKYRÖ VANHA KÄMPPÄ
(10 paikkaa + 4 kpl ylälaverilla)

15.2.–22.2.	Jäsenvaraus (5/10)
7.3.–14.3.	Owla
28.3.–4.4.	Logi
4.4.–11.4.	Jäsenvaraus (2/10)
30.5.–6.6.	Kämppätoimikunta talkoot
27.6.–4.7.	Kumpe Vunukkaleiri
25.7.–1.8.	VaVa-leiri
5.9.–12.9.	Njeallje
12.9.–19.9.	Ovtsi
19.9.–26.9.	Geatki

SUSI-OSKARI (5 paikkaa)

15.2.–22.2.	Jäsenvaraus (5/5)
7.3.–14.3.	Jäsenvaraus (3/5)
28.3.–11.4.	Jäsenvaraus (5/5)
30.5.–6.6.	Kämppätoimikunta talkoot
27.6.–4.7.	Kumpe Vunukkaleiri
25.7.–1.8.	VaVa-leiri
12.9.–19.9.	Ovtsi

KOIRA-OSKARI (5 paikkaa)

7.3.–14.3.	Owla
30.5.–6.6.	Kämppätoimikunta talkoot
27.6.–4.7.	Kumpe Vunukkaleiri
25.7.–1.8.	VaVa-leiri

SUSI-KIISA (8 paikkaa)

6.6.–13.6.	Kämppätoimikunta talkoot
12.9.–19.9.	Kuokte

SUSI-TALAS (10 paikkaa)

13.6.–20.6.	Kämppätoimikunta talkoot
29.8.–5.9.	Kolbma
5.9.–12.9.	Logi
12.9.–19.9.	Kavtsi

VARAUSTENHOITAJA SEKÄ AVAINANOMUKSET JA -PALAUTUKSET
Sirpa Alapuranen 050 597 5811
varaukset@tunturilatu.fi

ALUE- YM. MAKSUT 2020

Kiinteistöjen aluemaksut (koskevat myös päiväkäyntejä jos käyttää palveluja):

- **Susikyrön (viite 505)** aluemaksu jäsenille **10 €/vrk/hlö**, ei-jäsenille **15 €/vrk/hlö**
- **Susi-Kiisa (viite 709)** aluemaksu jäsenille **7 €/vrk/hlö**, ei-jäsenille **10 €/vrk/hlö**
- **Susi-Talas (viite 602)** aluemaksu jäsenille **7 €/vrk/hlö**, ei-jäsenille **10 €/vrk/hlö**
- Aluemaksua ei peritä alle 12-vuotiailta lapsilta.
- Aluemaksut suoritetaan kämpissä oleviin lippaisiin tai kämpän viitenumerolla Tunturiladun tilille **FI11 4108 0010 3176 86**. Maksutapa merkitään kämppäkirjaan.

Aihkin (viite 806)
vuokra on **30 €/vrk/koko mökki.**

Viikkomaksut (koskee kämpän kaikkien petipaikkojen varaamista viikoksi):

- **Susikyrön vanha kämppä 600 € (viite 505)**
- **Susi-Oskari 250 € (viite 505)**
- **Koira-Oskari 250 € (viite 505)**
- **Susi-Kiisa 275 € (viite 709)**
- **Susi-Talas 350 € (viite 602)**

Susikyrön autonlämmitystolppien käyttö **2 €/lämmityskerta** (4 tuntia).

- Auton lämmitystolppien käyttömaksu maksetaan Pekan Oskarin eteisessä olevaan lippaaseen ja merkitään sähkön käyttäjän nimi samassa paikassa olevaan vihkoon.

Kämppäavainten lunastusmaksu

- Kämppäavaimen lunastusmaksu on **120 €**. Avaimen palautuksen tapahduttua maksua ei palauteta.

Jukka Parviainen

Owlan vaellusryhmät lähdössä tunturiin.

Owlan kesävaellus tunturista Bolnaan

Lapinkävijät Owlan kesävaellus 2019 suuntautui Ruotsin avotuntureille lähelle Norjan rajaa. Matkaan lähdettiin 28 vaeltajan voimin. Leppoisasti linja-autossa etenimme Tornion kautta Ruotsiin Luulajan, Älsbyn ja Arvidsjaurin kautta Arjeplogiin, josta oli vielä matkaa ylämaille. Huilasimme matkalla pari kertaa lounastaen Arvidsjaurissa.

Iltapuolella saavuimme Guoledisjávrren P-paikalle. Paikka oli osalle vaeltajistamme tuttu, sillä edellisenä kesänä vaellus alkoi samasta paikasta Sulitjelmaan. Ryhmäkuvan oton jälkeen kokosimme rinkkamme siirtyen tien eteläpuolelle, Guoledisjávrren yläpäässä olevan puron varteen jonne leiriydyimme totuttautuen ensimmäisen yön telttaelämään.

Vastaanotto tuntureilla oli miellyttävä. Sää oli lauhkea ja aurinkoinen. Eivät edes Norjan puolelta näkyvät lumipeitteiset huiput häirinneet.

Yön aikana lämpötila hieman laski sillä olimmehan yli 700 metrin korkeudella. Aurinko käväisi hetken taivaanrannan alapuolella. Näitä muistoja kertaillessa on todettava, että koko vaelluksen ajan sää oli hyvä, ei sateita, vain auringonpaistetta.

Pitkän poutajakson jäljiltä maasto oli todella kuiva. Toiveemme purojen ylikahlaamisesta ei toteutunut. Purojen ylitys onnistui kiveltä kivelle.

Sunnuntaiaamuna lähdimme kahdessa ryhmässä tunnin välein vaellusreitillemme, joka oli merkitty maastoon punaisin, kiviin maalatuin merkein. Alkumatkasta ylitimme pienehkön harjanteen saapuaksemme nyppylöitä poimuilevalle ylätasangolle.

Järvien ja lampareiden muodostamassa kivikossa suuntasimme kulkumme Njallajávrrejä kohden tavoitteenamme perustaa leiri alemman järven rantaan.

Etelärannalla kasvoi harvakseltaan reippaankokoisia tunturikoivuja muodostaen soveliaan leiripaikan. Järvi tarjosi oivan elementin virkistävälle uintireissulle. Seuraavan päivän reittimme kulki tunturijonon alarinteillä seuraten laaksoon muodostunutta jokiuomaa. Polun kulkiessa alempana rinteellä kasvillisuus ja loppukesästä reheväksi versoneet koivut hankalottivat kulkua.

Harvakseltaan kuljettu polku-uoma häipyi tyystin näköpiiristä. Rasittavan, varvikossa tarvotun päivän jälkeen ohitimme Lomtjärnen -tuvan ja jatkoimme kulkuamme Guijaurejärven pohjoispäädyssä olevalle rinteelle leiriytyen.

Karttatietojen mukaan seuraavan päivän reitti myötäili Guijaurejärveä samannimisen tunturin rinteellä. Järvi on liki 10 kilometriä pitkä ja kapea vesireitti. Kartan antama arvio reitistä osoittautui oikeaksi ja polku myötäili tunturirinnettä järven lähellä välillä poukkoillen lähemmäksi ja kauemmaksi.

Vaelluksemme eteni helppokulkuista polkua ylittäen välistä puronotkelmia. Useiden taukojen ja lounaan jälkeen saavuimme järven eteläpäädyssä lähtevän vuolaan laskuojan varteen. Kuohuvan joen ylittäminen oli helppoa uudehkon raudasta rakennetun sillan kautta.

Alueella on myös autiotupa, jonka palveluihin kuuluu kaasuliesi. Moni käyttikin sitä ruoan ja aamupuuron valmistukseen.

Hyvin levätyn yön jälkeen edessä olikin ehkä yksi reitin haastavimmista risukoista. Reitti lähti länttä kohden ja on nimetty Nasaledeniksi, sillä kolmen päivätaipaleen jälkeen ylitetään Nasafjällen nimisen tunturin rinne ennen laskeutumista Norjaan. Alkumatkan reitti kiemurteli runsaskasvuisessa koivikossa eikä polkua näkynyt maastossa.

Lounastauolle laskeuduimme Smoulejärven rantaan. Samalla saattoi virkistäytyä järvessä. Iltapäiväksi nousimme ylemmäksi rinteelle koivurajan yläpuolelle. Merkattu polku löytyi ja oli helppokulkuinen. Illaksi leiriydyimme Smoulejärven laaksoon jokien risteysalueelle, jossa oli useita siltoja vesistön ylittämiseksi.

Seuraavana päivänä vaellus jatkui helppokulkuista tunturin varjoista rinnettä kohden Verdejåkkå -nimistä pienten lampien muodostamaa laaksoa. Pienen etsiskelyn jälkeen joen ylittävän sillan takaa löytyi leiripaikka. Tämän päivän vaellusosuus oli yli 14 kilometriä helppokulkuisen maaston ansiosta.

Aamutoimien jälkeen edessä näytti kartan mukaan olevan nousua kohden Nasafjällen hopeakaivoksen jäänteitä. Tämäkin osuus oli pääosin loikkimista kivillä. Kaivoksen kohdalla olimme jo yli 1000 metrin korkeudella, mutta osa ryhmästä halusi pistäytyä vielä tunturin huipulla, jossa komeili Ruotsin ja Norjan rajamerkki.

Loppupäivä oli laskuvoittoista kivikkoa. Norjan puolelta etsimme sopivan leiripaikan viimeistä vaellusyötä varten. Seuraavana aamuna edessämme oli jyrkähkö laskeutuminen laaksossa kiemurtelevaa maantietä ja rautatietä kohden.

Aamuherääminen oli nyt hieman utuisampi sillä maiseman peitti tiivis sumukerros, joka kuitenkin hälveni laskeutuessamme alemmaksi. Tyytyväinen vaellusryhmämme tallusti loppumatkan koivikossa saavuttaen maantien, josta bussi tuli noutamaan meidät Ruotsiin Arjeplogiin illastamaan, saunomaan ja yöpymään.

Paluumatkalla monen ajatukset olivat jo seuraavan vuoden vaelluksessa!

Lapinkävijät Owla
Matti Alatalo

Guijaurejärven tyyni pinta.

TUNTURILADUN RETKIMUISTIO

5.–11.1.2020 Kuutamovaellus Syötteen kansallispuistossa (Tsietsa)
Talvivaellus Syötteen alueella autio- ja varaustupiin turvaten 4-6 vaeltajan ryhmissä. Ilmoittautuminen majoitusvarausten vuoksi 1.12. mennessä Marjatta Nuutiselle, marjatta.nuutinen@gmail.com tai p. 040 722 0630. Vapaita paikkoja voi tiedustella myöhemminkin.

7.–14.3.2020 Hiihtoviikko Lapissa, Torassiepin maisemissa. (Geatki)
Lähtö Huittisista 7.3. aamuvarhaisella. Mökkimajoitus. Viikon aikana hiihdellään omaan tahtiin tai ryhmissä. Tied. Satu Ojala, p. 050 523 4844 tai satu.ojala@lauttakyla.fi

10.–18.7.2020 Nuorisovaellus Lemmenjoelle. (Geatki)
Lähtö Huittisista pe-iltana ja paluu seuraavan viikon lauantaina.
Ilm. ja tied. 15.6. mennessä Mika Viljanen 050 517 1966 tai mika.e.viljanen@gmail.com

19.9.–26.9. 2020 Kerhoviikko Susikyrössä. (Geatki)
Tehdään päiväretkiä lähialueilla.
Lähtö Huittisista pe-iltana ja paluu seuraavana lauantaina.
Ilm. ja tied. 25.8. mennessä Satu Ojala p. 050 523 4844 tai satu.ojala@lauttakyla.fi

Huom. Tapahtumat löytyvät myös Tunturiladun tapahtumakalenterista, johon tehdään päivityksiä myös lehden ilmestymisajankohtien välillä!
Yritetään saada vastinetta retkien järjestäjille. Yksi parhaista palautteista on runsas osallistuminen. Huomioi myös mahdolliset yhteiskuljetukset retkikohteisiin. Niitä kannattaa tiedustella, vaikka kohteena on "omat polut" retkikohteen suunnassa.

TUNTURILATU-LEHDEN 1/2020 RETKIMUISTIOON JULKAISTAVAKSI TARKOITETTU AINEISTO TULEE TOIMITTAA VIIMEISTÄÄN 28.1.2020 OSOITTEELLA SATU.OJALA@LAUTTAKYLA.FI

Nettijulkaisua varten toivotaan lyhentämätöntä ilmoitustekstiä.
Ilmoituksen vähimmäistiedot (Tunturiladun ja Suomen Ladun nettikalenterit):
- alkamis- ja päättymisajankohta
- kokoontumispaikka (osoite)
- viimeinen ilmoittautumispäivä
- yhteyshenkilön nimi, sähköpostiosoite ja puhelinnumero

TUNTURILADUN KEVÄTPÄIVÄT JA KEVÄTKOKOUS

Pieksamäellä 13.-15.3.2020

PARTAHARJUN TOIMINTAKESKUKSESSA

OHJELMA

PERJANTAI 13.3.

klo 17 alkaen saapuminen ja ilmoittautuminen

klo 18 Tunturikerho Njealljen 50-vuotissynttärikahvit

LAUANTAI 14.3.

klo 8–9 aamiainen

klo 8 alkaen saapuminen ja ilmoittautuminen

klo 9.30 lipunnosto, tervetulosanat

klo 10 keskustelua ajankohtaisista asioista

klo 11.15 Tunturilatu ry:n kevätkokous

n. klo 12.30 kokouskahvit

klo 13–15 ulkoilua

klo 15–16 naisten sauna

klo 16–17 miesten sauna

klo 17–18.30 päivällinen

klo 19 illanvietto

klo 21 iltapalaa tarjolla

SUNNUNTAI 15.3.

klo 8–9 aamiainen

klo 9.30 käynti Ristikiven kirkossa / ulkoilua

klo 10.30 lipunlasku

klo 11.00 keittolounas ja kotimatka

MAJOITTUMINEN

Kokouspaketti 1
pe-su 2 hh 121,50 euroa/hlö

Kokouspaketti 2
la-su 2 hh 85 euroa/hlö

Kokouspaketti 3
la-su, ei majoitusta 55 euroa/hlö

Kokouspaketti 4
la 25 euroa/hlö

Lisähintaan 1 hh 30 euroa/vrk

Asuntoautopaikka sähköllä 25 euroa/vrk

MAJOITUKSEN VARAAMINEN 16.2.2020 MENNESSÄ:
Partaharjun toimintakeskus
p. 044 725 4124
partaharju@partaharju.info
os. Partaharjuntie 361, 76280 Partaharju

ILMOITTAUTUMINEN 16.2.2020 MENNESSÄ:
helena.oranen@gmail.com
p. 040 532 3104.

Osallistumismaksu 10 euroa maksetaan paikan päällä.

Järjestäjänä
Tunturikerho Njeallje

TERVETULOA!

VIETÄ VIIKKO AIHKISSA!

Varattuja viikkoja vko 50 sekä vuonna 2020 viikot 1, 8, 10-17, 23, 24, 25, 27, 31, 33, 34 ja 38.

Vuorokausimaksu 30,00 €/koko mökki.

VARAUKSET VUODEN 2019 LOPPUUN
Aulikki Kuukkanen 040 577 4100 tai aulikki.kuukkanen@tunturilatu.fi

VARAUKSET 7.1.2020 ALKAEN
Sirpa Alapuranen 050 597 5811 tai varaukset@tunturilatu.fi

Varatkaapa jo viikko allakkaanne!

Tunturiladun VaVa-leiri Susikyrössä!

Leiri järjestetään Enontekiöllä, Susikyrön alueella tulevana kesänä viikolla 31, su 26.7. – la 1.8.2020.

Lasten suositusikä on 6-15 vuotta.
Lapset tulevat läheisten aikuisten kanssa, jotka voivat olla mummi, ukki, kummi, setä, täti…
Vanhemmat jäävät viettämään laatuaikaa kotiin!

Leirillä majoitutaan kämpissä tai teltoissa.
Pari sähkötöntä asuntovaunu/-autopaikkaa on.
Ruuat ovat järjestäjien leirillä valmistamat.

Viikon aikana leikitään, puuhastellaan, opetellaan retkeilytaitoja yms.

Tarkemmat tiedot tulevat Tunturilatu-lehteen 1/2020

Leirin järjestää Tunturikerho Kavtsi ry

Vastuuhenkilöt ovat:

Marita Maula, leirivastaava,
marita.maula@kolumbus.fi, 040 509 4412

Maria Sederlöf, taloudenhoito, ilmoittautumiset,
maria.sederlof@elisanet.fi, 040 725 8469

Sirpa Alapuranen, pääemäntä,
sirpa.alapuranen@luukku.com, 050 597 5811

Annu Koistinen, apuna joka paikassa,
annu.koistinen@iki.fi, 050 326 6960

ERÄTAITOJA JA ELÄMYKSIÄ!

KAUPPA AUKI

TUNTURILADUN TARVIKKEITA VOI TILATA YHDISTYKSEN TALOUDENHOITAJALTA: helenius.inka@gmail.com
Tarvikkeet toimitetaan postitse tai sopimuksen mukaisesti.
Tarvikkeita on myynnissä myös Tunturiladun yleisissä tapahtumissa.

MYYTÄVÄT TARVIKKEET

	á
Hihamerkki	1,70
Pinssi	1,70
Susimerkki	5,00
Susimerkki nauhalla	6,80
Tunturilatu-tarrat (12 pientä tarraa)	2,00
Tunturilatu-tarra (iso)	1,30
Viiden vuosikymmenen vaellus -kirja	15,00
Kuudes vuosikymmen -kirja	15,00
Historiikit (kaksi kirjaa)	25,00

Susimerkit myydään vain vihityille susille.

Kämppien avaimen voi lunastaa yhden vuoden Tunturiladun jäsenenä ollut henkilö.
Avaimen lunastushinta on 120 €.
Avainanomuslomakkeen saa nettisivuilta.
Avain toimitetaan postiennakkona.

MAKSUASIOISTA

Tunturiladun pankkitili on
Oma Säästöpankki FI11 4108 0010 3176 86.
Tälle tilille maksetaan kaikki Tunturilatua koskevat maksut.

KÄMPPIEN KÄYTTÖMAKSUT

Kämppämaksuja suoritettaessa käytetään viitenumeroita.
Kämppämaksu vuonna 2018 on
Susikyrö (viite 505) 10 €/hlö/vrk (vieras, ei jäsen 15 €/hlö/vrk),
Susi-Talas (viite 602) ja Susi-Kiisa (viite 709) 7 €/hlö/vrk
(vieras, ei jäsen 10 €/hlö/vrk).
Alle 12-vuotiailta ei peritä kämppämaksua.
Kämpillä on edelleen rahalippaat, joihin maksun voi suorittaa.

Varauskämppä Aihkin varaukset vuoden 2019 loppuun:
aulikki.kuukkanen@tunturilatu.fi, 040 577 4100.
Varauskämppä Aihkin varaukset 7.1.2020 alkaen:
varaukset@tunturilatu.fi, 050 597 5811
Aihkin kämppämaksu on 30 €/vrk/koko kämppä.
Aihkin viite 806.

Njallakin päätti virallisesti rekisteröityä

Jaspis Toivonen

Revontulet leimuavat talvisin Lapin taivaalla, niitä voi bongata, jahdata kamerallaan tai niille voi vain vihellellä ja kokea taivhanvalkeitten tanssin, jos on tuuria.

Villeys ja vapaus – kaksipiippuinen juttu.

Kuten kaikki tiedetään, ovat tunturikerhot toimineet näihin aikoihin asti pääsääntöisesti niin sanotusti villeinä Tunturiladun alaisina kerhoina. Isäntäorganisaatio on ollut rekisteröity yhdistys, mutta kerhot vaan itsenäisiä kerhoja.

Kerhoja on tosin kyllä hoidettu kuin oikeita yhdistyksiä, mutta sitä ei varmaankaan moni ole tullut ajatelleeksi, että kun kerho jotain järjestää, onkin kerhotoimikunnan jäsen ollut periaatteessa henkilökohtaisesti vastuussa.

Byrokratian koukeroita on paljon ja niihin olisi voitu sotkeentua moneen otteeseen, jos olisi oikein alettu pilkkua viilaamaan. Rekisteröinnin jälkeen sellaiset seikat jäävät kuitenkin unholaan, kun säännöt ovat selkeät.

No tunturilatulaiset ovat fiksua väkeä eikä yhteentörmäyksiä ole sattunut. Hyvät ideat on toteutettu ja monta hauskaa hetkeä koettu niin lyhyillä kuin pitemmilläkin retkillä. Ja tuurilla ne laivatkin seilaavat…

Nyt on kuitenkin aika toisenlainen ja niinpä muun muassa Tunturikerho Njalla teki taannoisessa vuosikokouksessaan päätöksen rekisteröityä yhdistykseksi.

Njallassa asia nostettiin tapetille jo alkukeväästä.

Kerhon puheenjohtaja **Hilkka Suomalaisen** johdolla alettiin asiaan perehtyä ja lisää infoa saatiin niin Tunturiladulta kuin Suomen Ladultakin.

Kerhotoimikunta vakuuttui asiasta, niinpä 31.10. pidetyssä vuosikokouksessa tehtiin päätös, että Njalla rekisteröidään ja samalla tulee entinen tunturikerho tiensä päähän. Samalla tehtiin päätös siirtää entisen Njallan varat ja vastuut uuden rekisteröitävän yhdistyksen kontolle.

Njallassa näihin muutoksiin on totuttu, sillä paikallinen Kittilän Latu ja Polku -yhdistys sekä Levin Melojat päättivät jo sulautua aikaisemmin Njallaan, sillä niiden omasta piiristä ei oikein enää riittänyt ruutia toimintaan.

Kittilän Latu ja Polku -yhdistyksen perintönä meille siirtyi kirkonkylällä ylläpidetty talviuintipaikka ja sen hoito, josta Njalla nyt kantaa vastuuta yhdessä Kittilän kunnan liikuntatoimen kanssa jo kolmatta talvea.

Levin Melojat puolestaan huomasivat, että heidän riveissään ovat oikeastaan samat tyypit kuin Njallassakin, jossa myös melontaa harrastetaan.

Päällekkäinen harrastustoiminta kahdella eri kanootilla olisi jatkossa ollut turhaa.

Nimet alle ja postia Patenttija rekisterihallitukselle.

Njallassa tutkittiin ennakkoon erilaisia mallisääntöjä, joista sitten valikoitui niin sanottu yhden vuosikokouksen taktiikka, tosin vähän hioen teimme omat mallisäännöt, joissa kaikki Tunturiladun periaatteet mukana, mutta toimintabyrokratia valittu mahdollisimman käteväksi ja vähätöiseksi. Nyt sitten hiven jännitetään, hyväksyykö PRH ne.

31.10.2019 vuosikokous laati yhdistyksen perustamiskirjan, ja kun kerran oli jo hyvä nimi olemassa, päätimme rekisteröidä uuden yhdistyksen nimellä Tunturikerho Njalla ry, jonka kattojärjestönä on edelleen Tunturilatu ry ja Suomen Latu. Tässä nyt sitten ei periaatteessa ole mitään muuta uutta kuin, että nimen perään tupsahti ry.

Uuden yhdistyksen perustajat päättivät myös, että uudeksi puheenjohtajaksi valittiin **Mikko Kuoppala**, muut hallituksen jäsenet sekä varajäsenet ovat **Katja Kaunismaa, Raiski Palosaari, Jaspis Toivonen, Paula Heikkilä, Sirpa Kautto** ja **Heidi Nousiainen.** Hallitus päättää myöhemmin keskuudessaan työnjaosta.

Pikkaisen lisäjumppaa toki teettää vaadittujen asiakirjojen toimittaminen PRH:lle, mutta nykyisin senkin kanssa asiointi on melko sujuvaa, ainakin sähköisesti. Lisäksi ihan alusta ei tarvinnut hommaan ryhtyä, vaan asia oli melko hyvin petattu valmiiksi nimenomaan Tunturiladun antamissa ohjeissa, myös kulut ovat olleet varsin kohtuulliset.

Mikko Kuoppala on Tunturikerho Njalla ry:n ensimmäinen puheenjohtaja.

Uusi uljas yhdistys on siten pantu alkuun, mutta meidän merkkimme ja tunnuksemme toki säilyy entisellään. Yhdistyksen virallinen kotipaikka on Kittilän kunta, mutta toiminta-aluetta on koko Suomi, lähinnä kuitenkin tämä Lappi, joka on niin sanottua omaa maata.

Njallan eli suomeksi Naalin uutisia kirjasi **Jaspis Toivonen**

Ensilumi ja pakkanen tuovat talven Puljun erämaahankin. Jängillä kannattaa näin alkuvaiheessa olla vielä varovainen, sillä kermavaahdon kaltaisen lumipeitteen alla saattaa yllättää sula hiihtäjän sivakat.